

Sygn. akt: I 1 C 559/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Izabela Pisarska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa L. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko A. D. (1)

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Kosztami procesu obciąża powoda uznające je za uiszczone w całości.

Zarządzenia:

1. Odnotować i zakreślić w rep. C
2. Akta z wpływem lub za 21 dni

UZASADNIENIE

Powód (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. D. (1) kwoty 2.788,62 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi od dnia 8 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż powyższe zobowiązanie pozwanego wynika z umowy bankowej zawartej w dniu 13 czerwca 2007 r. między pozwanym a (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. na mocy której pozwany uzyskał od tego podmiotu określoną kwotę pieniężną. Przedmiotowa wierzytelność w drodze umowy cesji z dnia 19 grudnia 2016 r. została przeniesiona na powoda.

/pozew – karty 2-6/

Wobec niemożności ustalenia miejsca zamieszkania pozwanego, został dla niego ustanowiony kurator dla nieznanego z miejsca pobytu. W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że nie jest w stanie wskazać przyczyn dla których pozwany zaprzestał spłacanie należności, jednakże powód nie udowodnił istnienia wierzytelności w

określonej kwocie, przejścia tej wierzytelności na niego, w żaden sposób nie wykazał zasadności roszczenia w zakresie jego wymagalności i wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2007 r. pomiędzy (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. a pozwanym A. D. (2) została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...) na okres od 13 czerwca 2007 r. do 13 czerwca 2010 r. w ramach której pozwany otrzymał kwotę 4.500 zł.

Dowód : umowa k. 24-26

W dniu 19 grudnia 2014 r. pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. a powodem (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny z siedzibą w K. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. W elektronicznym załączniku do tej umowy wskazano m.in. wierzytelność A. D. (2) wynikającą z umowy na kwotę 2.957,02 zł.

/dowód : oświadczenie k. 22 i wydruk k. 27-28 /

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego w sprawie Sąd dokonał w oparciu o dowody przedstawione przez strony, w szczególności dokumenty, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana, a Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich mocy dowodowej, jako że zostały sporządzone poza postępowaniem sądowym i nie dla jego potrzeby.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie spornym było istnienie między powodem (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny z siedzibą w K. a pozwanym A. D. (2) stosunku zobowiązaniowego wynikającego z umowy zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda. Wysokość zobowiązania dłużnika miała wynosić 2.788,62 złotych.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa. W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty w/w kwoty powinien wykazać zasadność żądania od pozwanego zapłaty zobowiązania zaciągniętego u innego podmiotu. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązek udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

W toku procesu podejmuje się działania i rozumowania zmierzające do ustalenia stanu faktycznego. Udowodnienie faktów w świetle przepisów prawa cywilnego, zwłaszcza art. 6 k.c. polega na uznaniu przez Sąd za prawdziwe zdania o tym fakcie. Elementem istotnym jest więc wynik operacji myślowej dokonywanej przez sąd, a nie jedynie dowodzenie w znaczeniu formalnym, sprowadza się do przedstawienia dowodów przez stronę. Materialnoprawny aspekt zagadnienia onus probandi służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego, rozumiane jako wskazanie wpływu nieudowodnienia pewnych faktów na wynik procesu. Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym należy uznać, iż wykrycie prawdy przez Sąd ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności mogących, stosownie do treści art. 227 k.p.c., być przedmiotem dowodu.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód, ale nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Kurator pozwanego zaprzeczyła wysokości dochodzonego roszczenia co powodowało, iż to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania wysokości i wymagalności zarówno roszczenia głównego jak i odsetek. Strona powodowa poza sformulowaniem żądania i przedłożeniem umowy nie przedłożyła dowodów, z których wynikałby charakter stosunku łączącego strony oraz sposób w jaki określono wysokość żadanego zobowiązania. Nie został wskazany ani termin wymagalności roszczenia ani sposób obliczania odsetek, ich charakter. Powoduje to, iż roszczenie to budzi duże wątpliwości co do wiarygodności. Zasadność wysokości żądanej kwoty oraz jej wymagalność nie została potwierdzona umową, jaka miała wiązać strony co umożliwiłoby sądowi ustalenie, iż wysokość żądanej przez powoda kwoty ma faktycznie jakiś związek rzeczywistością.

Przewidziany zasadą ogólną art. 6 k.c. rozkład ciężaru dowodu wywiera oczywisty wpływ na to, kto powinien przedstawić dowody z których wynikała by wysokość i zasadność roszczenia powoda wywodzącego skutki prawne z umowy, której treści nawet nie przedstawił.

Zgodnie z przepisem art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie w dniu 9 lipca 2018 r. do art. 117 kc został dodany § 2¹ o brzmieniu „Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi”. Zgodnie z art. 5 ust. 4 tej ustawy „Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”

Wobec nie wykazania (a nawet wskazania) przez powoda daty wymagalności dochodzonej niniejszym roszczeniem w ocenie Sądu należało ustalić, iż wierzytelność dochodzona niniejszym powództwem najpóźniej wymagalna była od dnia 14 czerwca 2010 r., a więc w dniu zakończenia umowy. Od tej też daty należy liczyć wymagalność roszczenia.

Nie ulega wątpliwości, iż wierzytelność powstała w ramach prowadzonej przez bank działalności gospodarczej polegającej na udzielaniu klientom (konsumentom) pożyczek. Fakt sprzedaży wierzytelności nie zmienia jej charakteru. Powoduje to, iż zgodnie z art. 118 k.c. roszczenia związane z działalnością gospodarczą przedawniają się po upływie lat trzech.

Z uwagi na treść przepisu art. 117 § 2¹ kc roszczenie to po upływie okresu przedawnienia nie może być w stosunku do konsumenta dochodzone.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo na mocy art. 6 k.c. w zw. z art. 117 § 2¹ kc.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c., obciążając nimi powoda i uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis uzasadnienia doręczyć zgodnie z wnioskiem pełnomocnikowi powoda
3. Przedłożyć z wpływem lub za 20 dni.